

summerne kunne altsaa godt holdes indenfor passende Grændser med det af mig foreslaaede bevægelige Lønningsystem.

Dermed staaer atter en anden Betragtning i Forbindelse, som jeg ogsaa vil tillade mig at fremsætte. Det er nemlig den, at det er sløvende for Forretningernes Gang, at Folk hyppig blive benyttede indenfor en enkelt snever Green af Administrationen. Efter det Forslag, som jeg her har tilladt mig at fremsætte i løselige Træk, vil det blive muligt, at visse enkelte Kræfter, der blive optagne i Stats-tjenesten, og som ganske særlig egne sig til en vis stadig Brug, kunne komme til at danne den faste Kjerne eller til at vedligeholde den egentlige Tradition i et eller andet af Sta-tens Contoirer, hvorimod det med den samme bevægelige Lønningsmaade, som jeg har omtalt, vilde blive muligt, at de flinkere Kræfter eller de, som have en anden Begavelse, nemlig den, at have et større Overblik, uden Hensyn til deres Lønning i et vist Contoir kunne flyttes fra det ene til det andet Contoir, og det paa den Maade vil kunne lykkes ogsaa at faae Folk til Tjeneste i Contoirerne, navnlig i de ansvarsfulde Poster, i Contoirchefposterne, hvis Synskreds ikke var i den Grad begrændset som Manges af dem, der nu ansættes i sige Poster, efter at have tjent sig op i et enkelt Contoir og aldrig have seet andre Forretninger end dem, der foregaae i dette Contoir. Der vindes altsaa dette, at der faaes eensartede Lønninger over det Hele og større Frihed for Regjeringen til at tage de Kræfter, der egne sig for enhver Bestyrelsesgreen, og endvidere, at der vilde kunne indtræde en Besparelse for Statskassen derved, at kun en Deel af Embedsmændenes Lønninger herefter skulde være pensionsberettiget, hvorimod Embedsmændene ellers for den store Deel forsørge sig selv. Jeg troer ogsaa, det vil fremgaae deraf, at det Hensyn, at maatte befordre en Mand til et kongeligt Embede, fordi han har tjent saa og saa længe i Contoiret, uden Hensyn til den særlige Begavelse, han har, faldt bort, saasnart man lønede Bedkommende saaledes, at de efter den Gyne, som nu engang Naturen har givet dem, kunde arbejde trolig og ordentlig i det Contoir,

hvor de ere blevne fortrolige med Forretningerne, og uden Hensyn til Ansvarsposterne fortsætte dermed, idet de fik et aarligt Tillæg, jeg har tænkt mig 25 Rd. aarlig — en Stigen fra 200—1200 Rd. fra det 20de til det 60de Aar —, men de maatte da af denne bevægelige Lønning selv affholde deres Alderdomsforsørgelse.

Det var nærmest disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig. Der er blot endnu Noget, jeg maa fastholde i det Forslag, her foreligger. Der er talt om at opgive Sædtillæget. Jeg vil minde de nu snart ikke mange Medlemmer fra en svunden Tid, som endnu have Sæde i denne Sal, om de Kampe, vi gik igennem for at faae Sædtillæget vedtaget, og minde dem om, at Sædtillæget var en Sikkerhedsventil for Statskassen med Hensyn til, at ikke øieblikkelige Krav skulde komme paa Dyr-tidslove og Dyrtilstillæg, som meget let vilde blive faste Tillæg. Det var af den Grund, man i sin Tid tog Sædtillæget, dette Sædtillæg, som er afskaffet efter de forskjellige Aars Sædpriser. Nu er det bemærket her i Motiverne, at Sædtillæget vilde blive for stort for Statskassen, naar det skulde udvides til de tidligere Embedsmænd i Fællesministerierne, da det hidtil kun gjaldt for de kongerigste Ministerier. Dertil vil jeg bemærke, at denne Udgiftsforsørgelse for Statskassen i enkelte Aar ikke vil mærkes i nogen følelig Grad, da den staaer i Forbindelse med Capitelstarten, der saa ogsaa i de samme Aar vil bringe Staten noget forøgede Indtægter, og altsaa disse forøgede Indtægter for Statskassen paa Indtægtsiden dog nogenlunde ville opveie de forøgede Udgifter. Men selv om der skulde være nogle forøgede Udgifter i enkelte Aar, foretrækker jeg dog at beholde Sædtillæget istedetfor at komme tilbage til fast ansatte Lønningsstillæg, hvorefter der altsaa i et enkelt Aar kunde reises saadanne stærke Krav, at man kom til et heelt nyt og blivende Dyrtilstillæg.

Det var den ene særlige Bemærkning, jeg endnu havde at gjøre. Den anden Bemærkning, jeg skal tillade mig, er den. Der er visse store Classer af Bestillingsmænd i Samfundet, som faae forøget Arbejde, naar Staten til samme Tid faaer forøgede Indtægter. Jeg